

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobce:

J. H., nar.

bytem/sídlem

zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem

se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti

žalovanému:

Krajský úřad Jihomoravského kraje

se sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 18. 5. 2018, JMK 68922/2018, sp. zn. S-JMK
63959/2018/OD/Kš

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2018, č. j. JMK 68922/2018, sp. zn. S-JMK 63959/2018/OD/Kš, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 3. 2018, č. j. 103145/2017-8.
2. Správním orgánem I. stupně bylo rozhodnuto tak, že žalobce jako provozovatel vozidla r. z. v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 1. 5. 2017 v 17:56 hod. v Židlochovicích, na ul. Nádražní č. p. 733, neustanovený řidič uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., jel rychlostí 67 km/hod., resp. 64 km/hod. (dle toleranční odchylky měření 3 km/hod., viz zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii). Tím došlo k porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o silničním provozu“, kdy *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h – 1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla nejvýše 80 km.h – 1* a k jednání mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. V daném případě tak došlo ke spáchání přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem. Dle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odst. 1 nevyžaduje zavinění. Správní orgán I. stupně žalobci uložil za správní delikt (nyní přestupek) podle § 125f odst. 4 ve spojení s ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 1.500 Kč a podle ust. § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, se splatností pokuty i nákladů řízení do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnul a toto rozhodnutí potvrdil. Žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a neshledal rozpor s právními předpisy. Na základě oznámení městské policie o spáchání přestupku nezjištěnou osobou správní orgán I. stupně žalobci, jakožto provozovateli vozidla, v souladu s ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, zaslal výzvu k úhradě peněžitě částky nebo sdělení totožnosti řidiče vozidla, přičemž mu k tomu stanovil lhůtu určenou zákonem. Tato výzva byla řádně v souladu s právními předpisy doručena. Žalobce stanovenou částku neuhradil, přičemž sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla (I. H., bytem, doručovací adresa). Tyto údaje byly vyhodnoceny správním orgánem jako účelové. Z toho důvodu byla věc podezření ze spáchání přestupku správním orgánem I. stupně odložena a současně s žalobcem jako provozovatelem vozidla

bylo zahájeno řízení o správním deliktu (nyní přestupku) provozovatele vozidla, v jehož rámci vydal správní orgán I. stupně v příkazním řízení rozhodnutí o správním deliktu (nyní přestupku) provozovatele vozidla. Dle žalovaného byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o spáchání správního deliktu (nyní přestupku) dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž správní orgán I. stupně dostatečně prokázal, že se žalobce tohoto správního deliktu (nyní přestupku) dopustil.

4. Žalovaný dále konstatoval, že na správní delikt dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je nutno aplikovat ust. § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., kdy dle tohoto ustanovení se za přestupek provozovatele vozidla podle odst. 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč. Dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném v době spáchání přestupku se za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč.
5. Správní orgán I. stupně uložil žalobce pokutu ve výši 1.500 Kč, tedy na spodní hranici možného zákonného rozpětí. Uložený správní trest (dříve sankci) považuje odvolací orgán za přiměřenou a odůvodněnou.
6. Žalobce shrnul žalobní námitky do deseti bodů. V prvním z nich namítal, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobci nebylo sděleno, zda došlo k odložení přestupkové věci, v čemž je spatřována vada řízení, která by měla být posouzena, zda dosahovala intenzity předvídané v § 76 odst. 1 s.r.s. Žalobce takový postup správních orgánů krátil zejména na jeho právu domoci se zahájení řízení proti skutečnému řidiči, a tím zprostit odpovědnosti sebe, jehož odpovědnost za spáchaný správní delikt je subsidiární povahy vůči odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek.
7. Dále žalobce namítal, že ve výroku napadeného rozhodnutí absentuje konstatování formy zavinění a proto označil napadené rozhodnutí za nezákonné.
8. Další žalobní námitkou je, že správní orgán I. stupně ve výroku konstatoval toliko porušení § 10 zákona o silničním provozu, který disponuje pěti odstavci, z nichž každý stanoví zcela odlišné povinnosti a nespecifikoval, zda se jednalo o povinnost zákazu svěřit řízení osobě k tomu nezpůsobilé nebo osobě, o níž nezná údaje k určení totožnosti, či povinnost sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče nebo povinnost zajištění poučení přepravovaných osob o nutnost použití zádržného bezpečnostního systému.
9. Dále žalobce tvrdil, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.

10. Další žalobní námitka se týkala zavinění. Žalobce odkázal na § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a jeho § 15 odst. 1, podle něhož se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Žalobce z toho dovozoval, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění, jakožto znak přestupku, odstraněno. Podle žalobce je nutno tuto, pro obviněného příznivější právní úpravu omezující odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, aplikovat také na správní delikty spáchané dříve. K této retroaktivitě ve prospěch obviněného je povinen přihlídnout i soud, ačkoli ke změně došlo po právní moci napadených rozhodnutí, a to s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5As 104/2013-46. Žalobce připustil, že v čl. CCLVII zmíněného zákona je uvedena účinnost dnem 1. 7. 2017, takové určení účinnosti je v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a Sbírce mezinárodních smluv (dále též „zákona o Sbírce zákonů“). Podle žalobce nabyl zákon účinnosti podle obecné úpravy, tedy 15. dnem od jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017, protože nebyly naplněny podmínky pro výjimku, neboť nebyl splněn naléhavý obecný zájem. Žalobce současně odmítl, že by údajný správní delikt zavinil, protože učinil fakticky vše potřebné k tomu, aby porušení silničního zákona svým vozidlem předešel, neboť osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla silničního provozu a vyžádal si od ní slib, že toto bude respektovat.
11. Žalovaným dle žalobce nebyl zohledněn § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, kterým byl nově zaveden institut mimořádného snížení výměry pokuty. Žalovaný měl možnost mimořádného snížení výměry pokuty alespoň zvážit a odůvodnit, proč neshledal důvod k aplikaci předmětného ustanovení. K tomu žalobce odkázal na § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, kde zákonodárce explicitně vyjádřil, že na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.
12. Žalobce také namítal absenci odkazu na přestupek, jehož znaky jednání blíže neustanoveného řidiče vykazovalo, ve výroku nebyl odkaz na ustanovení, jehož skutková podstata byla naplněna. Žalobce uvedl, že je odpovědný za porušení právních předpisů neustanoveným řidičem pouze tehdy, pokud vykazuje porušení pravidel znaky přestupku dle zákona o silničním provozu.
13. Dále žalobce namítal neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou a dále, že důkaz fotografiemi je důkaz získaný v rozporu s právem, a jako takový je nepřipustný.
14. Další žalobní námitkou je absence kontaktování řidiče, kdy žalobce zastává názor, že správnímu orgánu nevzniklo vůbec právo zahájit a vést řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť žalobce sdělil správnímu orgánu údaje o řidiči, a správní orgán zůstal zcela pasivní, řidiče nekontaktoval, ani jej nepředvolal k podání

vysvětlení. Nebyly tedy splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, a to pro jeho subsidiární povahu vůči řízení o přestupku vyjádřenou v § 125f odst. 5 silničního zákona.

15. Žalobce podotkl také nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
16. S ohledem na výše citovaná ustanovení žalobce žádal soud, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
17. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
18. Žalovaný je toho názoru, že pokud účastník řízení sdělí účelově správnímu orgánu jako řidiče vozidla neexistující osobu, je si velmi dobře vědom následků v podobě nástupu odpovědnosti provozovatele vozidla. Nadto sdělená osoba nebyla nikdy v postavení podezřelého z přestupku, jelikož správnímu orgánu z vlastní praxe je známa účelovost tohoto podání, nefiguroval v tomto případě tedy ani podezřelý, jehož jednáním by byl žalobce poškozen.
19. Vzhledem k tomu, že se dle ust. § 125f zákona o silničním provozu k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla nevyžaduje zavinění, není ani možné ve výroku rozhodnutí uvést jeho formu.
20. Odkaz na § 10 silničního zákona bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na ostatní skutečnosti, ale také dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dostačující (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, sp. zn.: 6As 208/2016).
21. Ze spisové dokumentace zcela jasně vyplývá, že zmíněný rychloměr je automatizovaným prostředkem bez obsluhy (viz záznam o přestupku a ověřovací list měřicího zařízení), se kterými se mohl žalobce bezesporu seznámit například při provedení dokazování mimo ústní jednání, čehož ovšem nevyužil. Žalovaný dodal, že u každého přístroje je nutno při nastavení dbát na dodržení podmínek uvedených v návodu k obsluze. Každý silniční radar musí někdo nastavit. Podstatné je pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost (rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2016, č.j.: 8As 156/2016-35).

22. Další námitku považuje žalovaný za zcela nedůvodnou a účelovou. I v případě, že by byla zpochybněna účinnost zákona č. 183/2017 Sb., k čemuž žalovaný nevidí žádný důvod, tak by se stále jednalo o přestupek provozovatele vozidla, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla. K tomu pak uvedl, že provozovatel vozidla se může zbavit odpovědnosti pouze prokázáním jednoho ze dvou liberačních důvodů podle § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu.
23. Žalovaný nemá povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádně snížení výše sankce neshledal a ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání či žalobě nepodal (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, sp. zn. 73A 54/2017).
24. Pro vedení řízení o přestupku je rozhodné, zda posuzované jednání naplňuje znaky přestupku řidiče, ne však všechny znaky skutkové podstaty přestupku. V takovém případě by bylo potřeba i zavinění, což by odporovalo smyslu právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 zákona o silničním provozu. Přitom otázka zavinění je hlavním odlišením přestupku provozovatele vozidla (objektivní odpovědnost - zavinění se nevyžaduje). Protože se však sdělenému řidiči nepodařilo spáchání přestupku prokázat a posuzované jednání naplňovalo znaky přestupku podle § 125f odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, odpovídá účastník řízení jako provozovatel vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10As 250/2016). Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, k jakému porušení došlo, tedy uvedl znaky přestupku. Formální stránka deliktu byla tedy naplněna. „Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto stačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j.: 8As 156/2016-35).
25. Dle ust. § 79a zákona o silničním provozu není označení začátku a konce měření podmínkou provedení měření. Fotografie nejsou důkazem získaným v rozporu s právem.
26. Správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když dotyčného obeslal. Pokud se sdělené osobě nepodařilo výzvu doručit, bylo by rozporu s účelem úpravy vyžadovat po správním orgánu učinění dalších kroků ke zjištění pachatele přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, sp. zn.: 9As 271/2016). Jelikož byla osoba sděleného řidiče nekontaktní, neměl správní orgán možnost ověřit tvrzení účastníka. Ve stejném duchu se vyjádřil také Nejvyšší správní soud, když ve svém rozhodnutí uvedl, že pokud kromě tvrzení provozovatele správní orgán nedisponuje žádným relevantním důkazem, že řidičem byla skutečně označená osoba, tedy neexistovaly skutečnosti odůvodňující

zahájení řízení proti konkrétní osobě, a správní orgán postupoval správně, když řízení o správním přestupku nezahájil, ale věc odložil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, sp. zn. 1As 237/201). Správní orgán I. stupně ve svém odůvodnění rozhodnutí uvedl konkrétní čísla jednací, ve kterých mu byla v rámci vlastních řízení sdělena osoba I. H.

27. Posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí ponechává žalovaný na krajském soudu.
28. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

29. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
30. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
31. V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
32. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
33. Žalobce namítal nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť přestupek nebyl odložen v souladu se zákonem. Podle § 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích platí, že obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt provozovatele vozidla projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

34. Správní orgán I. stupně zaslal dne 4. 5. 2017 žalobci výzvu k uhrazení částky 500 Kč za to, že s jeho vozidlem nebyla dodržena stanovená povinnost vyplývající ze silničního zákona, když automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 1. 5. 2017 v 17:56 hod. v obci Židlochovice, Nádražní č. p. 733 blíže neustanovený řidič provozovaného vozidla r. z. překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 67 km/h, resp. 64 km/h dle toleranční odchylky měření ± 3 km/h, popř. aby sdělil správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce v reakci na tuto výzvu sdělil správnímu orgánu jméno řidiče I. H., nar., bytem, přičemž doručovací adresa jmenovaného řidiče je Ve správním spise se nachází kopie doručky na jméno I. H., jemuž se nepodařilo dne 4. 8. 2017 doručit, kdy zásilka se vrátila správnímu orgánu zpět.
35. Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“) správní orgán věc odloží, pokud nezjistí do 60-ti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
36. Podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 se rozhodnutí o odložení věci nevydává. O odložení věci se vyrozumí pouze poškozený. Žalobce nesplňuje kategorii poškozeného, neboť podle § 70 odst. 1 zákona o přestupcích se poškozeným rozumí ten, komu byla přestupkem způsobena majetková škoda a kdo uplatnil nárok na její náhradu v řízení o přestupku, nebo u orgánu policie v trestním řízení, pokud věc byla postoupena správnímu orgánu k projednání a nejde o přestupek, který se projednává jen na návrh. Žalobci nebyla způsobena majetková škoda a ani neuplatnil nárok na její náhradu.
37. Žalobce v žalobě cituje ust. § 66 odst. 4 přestupkového zákona účinného od 1. 10. 2016, dle něhož o odložení věci podle odst. 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy, správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.
38. Žalobce uvádí, že v době, kdy věc byla usnesením správního orgánu odložena, tj. 26. 9. 2017, byl on zcela evidentně osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku a pokud by mu bylo usnesení doručeno, domáhal by se zásahovou žalobou soudní ochrany.
39. Soud však uvádí, že vzhledem k tomu, že jméno řidiče, který se měl přestupkového jednání s vozidlem, jehož provozovatelem je žalobce, dopustit, bylo uvedeno zcela účelově, neboť jak vyplývá ze stanoviska správních orgánů, osoba I. H. je uváděna i v jiných přestupkových řízeních stejného typu, kdy této osobě se ani na jednu z uvedených adres nikdy nedá doručit a tato skutečnost je známa i krajskému soudu z jeho řízení. Žalobce tedy v žádném případě není, s ohledem na tuto skutečnost,

osobou dotčenou jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, a proto správní orgán jednal v souladu se zákonem, když věc přestupku odložil a toto poznamenal pouze do spisu. Žalobce dle názoru soudu, když sděloval jméno, příjmení a adresy řidiče, který se měl přestupkového jednání dopustit, dobře věděl, co činí, když uváděl osobu, kterou nelze ze strany správních orgánů kontaktovat, které se tedy nedá doručit.

40. V předmětném řízení tedy byly naplněny podmínky k projednání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť správní orgán nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Z uvedených důvodů je námitka žalobce o neodložení věci zcela zjevně důvodná.
41. Další žalobní námitka se týkala absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, avšak ani ta nebyla soudem shledána jako důvodná. Žalobce sice namítá, že povinnost uvést ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění ukládá § 77 zákona o přestupcích, ale i § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně v předmětné věci probíhá řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a nikoliv o přestupku. Správní orgány aplikovaly jako procesní předpis správní řád nikoliv zákon o přestupcích, tudíž náležitosti výroku rozhodnutí upravoval § 68 odst. 2 správního řádu tak, že se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu, ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popř. též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání. Z uvedeného je zřejmé, že ve výroku o správním deliktu nemusí být uvedena forma zavinění. Ke stejnému závěru dospěl také Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 44A 14/2018-36.
42. Krajský soud podotýká, že ani aplikace § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky by nebyla správná. Podle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky již zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Námitka žalobce na aplikaci § 77 zákona o přestupcích nebo § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky tak není případá.
43. Dále žalobce brojil proti nedostatečné identifikaci porušení právní povinnosti, neboť správní rozhodnutí mělo obsahovat pouze odkaz na ust. § 10 silničního zákona bez uvedení příslušného odstavce.
44. K tomu soud v obecné rovině uvádí, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8Afs 17/2012-375, popis skutku ve výroku rozhodnutí musí obsahovat „*skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny*

požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán“. Tyto závěry bezpochyby platí i ve vztahu k popisu skutku, v němž je spatřován přestupek. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je přitom to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady ne bis in idem, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9As 290/2014-53). Citované ustanovení je ve výroku prvostupňového rozhodnutí specifikováno takto: „[...] jako provozovatel vozidla r. z.: v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu [...]“.

45. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“.
46. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41A 58/2014-31, a vyzdvihl pasáž „*Skutečnost, že výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl, by sama o sobě nemusela být takovou vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků*. V daném případě však popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupku nekoresponduje“.
47. S tímto závěrem se krajský soud plně ztotožňuje, ale je také třeba tyto závěry hodnotit ve světle konkrétního případu. Je pravdou, že v ust. § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení, na které je navázáno přesné slovní vyjádření určitého odstavce, mělo být zhodnocené jako nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil veškeré požadované znaky. Výrok prvostupňového rozhodnutí sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec, ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který je mu kladen za vinu.
48. Nejvyšší správní soud se ust. § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4As 165/2016-46, přičemž konstatoval:

49. „I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.
50. II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí“.
51. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ust. § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Dále uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, tedy porušení povinnosti dle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy dne 1. 5. 2017 v 17:56 hod. v Židlochovicích, na ul. Nádražní č. p. 733, kdy došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h, když v místě kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., jel neustanovený řidič rychlostí 67 km/hod., resp. 64 km/hod. (dle toleranční odchylky měření 3 km/hod.). Uvedeným se žalobce měl dopustit přestupku (dříve správního deliktu) dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
52. V nyní posuzované situaci je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno jednak ust. § 10 zákona o silničním provozu a zároveň i ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž je zde také uvedeno ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
53. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.
54. Další žalobní námitka žalobce se týkala toho, že dle něho nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy.

55. Podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přešupek, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
56. Dle žalobního tvrzení nebyly naplněny podmínky dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, když ze správních rozhodnutí není zřejmé, jak se dospělo k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Správními orgány nebylo postaveno najisto, jaké znaky musí automat naplňovat a ani nebylo v této otázce provedeno dokazování. V odůvodnění není ani obsažena konkretizace rychloměru, aby mohl být přezkoumáno, zda jde o automat.
57. Shodně s rozhodovací praxí senátu 30A, 31A i 62A Krajského soudu v Brně i 7. a 8. senátu Nejvyššího správního soudu je nutné poznamenat, že žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Dle zdejšího soudu se v souladu s jeho dřívější judikaturou bude jednat především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.
58. Pro posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, je zcela nerozhodné to, že se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze (u každého přístroje nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze), i to, že dle záznamu o měření byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamu uvedeno (neboť každý silniční radar někdo musí nastavit bez ohledu na to, zda je umístěn na mýtné bráně, pevném, stálém stanovišti u silnice, nebo je umisťován ad hoc). Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, nebo to, že by se jednalo o přístroj, který je používán ke změření rychlosti příslušníkem (městské) policie. Podstatné je pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a k měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy. Součástí listinných důkazů, které byly do rozhodnutí správního orgánu I. stupně zahrnuty a které jsou specifikovány v jeho rozhodnutí na str. 3, jsou oznámení přestupku spolu s radarovým záznamem ze dne 1. 5. 2017 a kopie ověřovacího listu č. 137/16. Tyto listiny dostatečně specifikují použitý radar, takže žalobce nemůže mít pochyb, jaký typ radaru byl v daném případě použit. Ze správního spisu vyplynulo, že s oběma

listinami se mohl žalobce seznámit dne 20. 3. 2018, kdy proběhlo seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tohoto svého práva žalobce ovšem nevyužil, když byl o něm řádně spraven oznámením ze dne 26. 2. 2018, které mu bylo doručeno 9. 3. 2018.

59. Ze záznamu o přestupku spolu s radarovým záznamem ze dne 1. 5. 2017 vyplývá, že režim měření je automatizovaný a daný rychloměr pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Údaj, o který režim měření se jedná, je automaticky generován v popisu radaru, který je součástí radarového záznamu. Tím, že ověřovacím listem č. 137/16 bylo prokázáno, že radar s totožným výrobním číslem měřidla, jako ten, který měřil v inkriminovanou dobu spáchání přestupku, byl ověřený, se presumuje správnost jím poskytovaných (automaticky generovaných) informací.
60. Lze tedy shrnout, že v daném případě byl rychloměr použitý při měření žalobcem provozovaného vozidla v automatizovaném režimu a splňuje definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Tato skutečnost byla uvedena nejen v rozhodnutích správních orgánů, ale podrobné informace týkající typu a funkcí rychloměru byly obsaženy i v dalších listinách (tyto jsou součástí správního spisu) na jejichž obsah krajský soud shora poukázal.
61. Zdejší soud nesouhlasí s žalobcem, že by snad měl správní orgán definovat znaky automatu, a pod ně pak podřazovat použitý rychloměr, neboť právě ověřovací list a radarový záznam prokazují, o který typ radaru se jedná, a tím pádem lze učinit závěr o tom, zda výsledek z daného měření subsumovat pod § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Soud tak žalobní námitku shledal nedůvodnou. Nado to pak krajský soud uvádí, že nelze přehlížet ani skutečnost, že žalobce tuto námitku vznesl až v žalobě, ačkoliv mohl nahlížet do spisu již během správního řízení a uvedenou vadu měření vytknout již tehdy. Uplatnění uvedené námitky až v žalobě vzbuzuje důvodné podezření, že jde pouze o účelovou procesní taktiku.
62. Žalobce v další části žaloby zpochybňuje otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., bylo znakové skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakové skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou. Zákon o odpovědnosti za přestupky stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena

shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 251/2016 Sb.“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh zákona č. 183/2017 Sb. Ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákona o sbírce zákonů), sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti 15-tým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Není na soudu, aby zkoumal, zda důvody, pro které zákonodárce stanovil dřívější počátek účinnosti uvedeného zákona, byly ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. o Sbírce zákonů skutečně dány. K této otázce se shodně vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8As 201/2017-39. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3As 266/2016-28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1As 305/2017-32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Lze tedy uzavřít, že odpovědnost za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017 byla koncipována jako objektivní, a rovněž k přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu není s účinností od 1. 7. 2017 dle § 125f odst. 3 uvedeného zákona vyžadováno zavinění. Pozdější právní úprava tak nebyla pro žalobce příznivější, a to ostatně nejen v otázce zavinění, ale v žádném směru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1As 305/2017-32). Z tohoto pohledu jsou proto žalobcem zmiňované okolnosti týkající se předání vozidla řidiče, který se s vozidlem měl dopustit přestupkového jednání, při posouzení odpovědnosti za porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nerozhodné.

63. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon č. 251/2016 Sb. i zákon č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti dne 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
64. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem přešel.
65. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval tím, zda byly naplněny podmínky pro mimořádné snížení trestu pokuty podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, přestože je povinen přihlížet k jejich naplnění ex offio.
66. V souvislosti s aplikací § 44 zákon a o odpovědnosti za přestupky krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4As 96/2018-45. „(...) zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry

pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie namísto po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu. (...). Právní úprava obsažená v § 44 zákona o odpovědnosti o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranici sazby stanovené zákonem neumožňovala“. V citovaném úryvku z judikátu Nejvyššího správního soudu je jednoznačně řečeno, že ačkoliv musí správní orgány z moci úřední zvažovat aplikaci mimořádného snížení pokuty podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, nejsou již povinny v odůvodnění rozhodnutí poznamenávat, z jakého důvodu nepřistoupily k aplikaci institutu mimořádného snížení pokuty.

67. Ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
68. Předmětné ustanovení umožňuje mimořádně snížit výši pokuty pod dolní hranici stanovenou zákonem, jestliže by nejnižší možná výše pokuty stanovená zákonem byla i přesto v konkrétním případě nepřiměřeně přísná a zároveň musí být splněny podmínky pro využití jiných institutů.
69. K tvrzení žalobce, že samotná délka vedení řízení nasvědčuje tomu, že by aplikace § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky byla případná, se zdejší soud nepřiklonil. Skutečnost, že žalobce spáchal přestupek provozovatele vozidla pouze na principu objektivní odpovědnosti, aniž by mohl jednání či pohnutky řidiče ovlivnit, nelze bez dalšího považovat za relevantní důvody ke snížení pokuty pod zákonem stanovenou hranici, ale za standardní skutkové okolnosti, které jsou zákonem o provozu na pozemních komunikacích jako přestupek provozovatele vozidla postihovány. V řízení pak nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly mimořádné snížení pokuty z jiných důvodů stanovených v § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.
70. Krajský soud odkazuje na vypořádání se Krajského soudu v Brně s námitkou neaplikace § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 73A 1/2018-32: „V žalobě uváděné skutečnosti (nekonstatování přítěžujících okolností, preventivní charakter sankce, uložení sankce na spodní hranici) samy o sobě

podle názoru soudu nenaplňují důvody pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4As 114/2018-49). Bylo by možné uvažovat toliko o aplikaci § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně samotná zvolená procesní obrana podle názoru soudu jasně diskvalifikuje žalobce z toho benefícia zákona, neboť z obsahu správního a soudního spisu je jasně patrná procesní strategie založená na obstrukcích a vyhýbání se odpovědnosti za přestupek, resp. správní delikt. Krajský soud má proto za to, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupili a toto své rozhodnutí více nerozváděli“.

71. Další žalobní námitka se týkala absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání blíže neustanoveného řidiče vykazovala. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 10 odst. 3 téhož zákona. Žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí musí být uveden odkaz na ustanovení, které definuje skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče vykazovalo. Odkaz na příslušné ustanovení však ve výroku rozhodnutí uveden nebyl, a proto žalobce označil výrok rozhodnutí za nepřezkoumatelný, neboť nebyl schopen zjistit, pro jaké protiprávní jednání má být postižen.
72. Výrok prvostupňového rozhodnutí zní: „... jako provozovatel vozidla r. z.: x v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívalo v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h, tedy porušení povinností dle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy dne 1. 5. 2017 v 17:56 hod. v Židlochovicích, na ul. Nádražní č. p. 733 blíže neustanoveným řidičem uvedeného vozidla, přičemž toto má znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil žalobce správního deliktu (nyní přestupku dle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinné ode dne 1. 7. 2017) dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.“
73. Ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu výslovně uvádí, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹, nebo mimo obec o méně 30 km.h⁻¹.
74. Z citace výroku prvostupňového rozhodnutí je tak nepochybné, že správní orgán I. stupně přesný odkaz na ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu uvedl.

75. Není důvodná ani další žalobní námitka, kdy žalobce namítal, že on, resp. řidič vozidla vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve které mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel, a to např. pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná.
76. Ani tato námitka důvodná není, neboť soud zastává totožné stanovisko se žalovaným, že dle ust. § 79a zákona o silničním provozu není označení začátku a konce měření podmínkou provedení měření a pořízené fotografie nejsou důkazem získané v rozporu s právem.
77. Další žalobní námitka je ta, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit a vést řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť nebyl kontaktován řidič, který se „údajného“ přestupku měl dopustit, a to pan I. H., jehož údaje, včetně adresy žalobce správnímu orgánu sdělil.
78. S tímto stanoviskem soud také nemůže souhlasit, neboť správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když dotyčného řidiče obeslal na obě uvedené adresy sdělené žalobcem, ani na jednu tuto adresu se nepodařilo doručit a k věci se v takovéto situaci vyjádřil již i Nejvyšší správní soud, např. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2017, sp. zn. 9As 271/2016. Osoba sděleného řidiče tedy byla nekontaktní a žádné jiné, nové skutečnosti ohledně osoby řidiče pana I. H., pak žalobce již nesdělil a i dle stanoviska Nejvyššího správního soudu, pokud se sdělené osobě nepodařilo výzvu doručit, bylo by v rozporu s účelem úpravy vyžadovat po správním orgánu učinění dalších kroků ke zjištění pachatele přestupku (a soud ani neví, jaké další kroky by měl správní orgán učinit).
79. Tato námitka tedy důvodná není.
80. Poslední žalobní námitka je nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu NSS a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
81. V této věci soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno

ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

82. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. V. V.. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.

83. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

84. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. listopadu 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně